

Verteller: Voor de deur van een groot en mooi huis staat een landheer met zijn personeel. Hij vertelt ze van een lange reis welke hij zal maken. Hij moet van alles regelen m.b.t. een bouwproject voor de bouw van vele woningen in een ver en afgelegen, maar prachtig oord.

Meester: Johannes, hier heb je de sleutel van mijn paleis. Ik vertrouw het je toe.

Trientje, lap de ramen en denk erom dat je poetst en poetst en mijn huis tot een schoon paleis maakt.

Amber, houd vol en maak de bedden op. Doe je best en zorg -dat als Ik terugkom- ik mijn huis in goede staat terugvind.

Sofie, kook alsof je leven er vanaf hangt, zodat een heerlijke geur mijn huis zal vullen en het tot lof zal zijn voor een ieder.

Brutus, ik wil dat jij de leiding neemt en let op Johannes, help hem wakker te blijven.

Brutus: Ik waak over Johannes. Vertrouw mij maar.

Trientje: Ja meester, wij zullen zorgdragen voor Uw bezit alsof het van ons is.

Amber: Meester, u kunt van ons op aan. Ik maak elke dag de bedden op.

Sofie: Ik zal koken als de beste, geurig, heerlijk eten, zodat u het op uw verre reis nog kunt ruiken en zult watertanden. Vertrouw op ons...

Meester: Johannes, niet in slaap sukkelen, waak en bewaak mijn huis. Dit is het hart van mijn Koninkrijk, het huis waarin ik geboren ben, het huis van waaruit ik regeer en het toont wie ik ben. Eerst leek het op een stal, maar nu is het geworden tot een blinkend mooi geheel en dat wil ik graag zo houden, denk je erom?

Johannes: Ja ja

Meester: Jaja is dat alles wat je te zeggen hebt? Ik mag jou wel horen. Ik zal regelmatig bellen om te vragen hoe het gaat.

Meester: (Telefoon gaat over, meester neemt op:) Hallo met de Heer des huizes....., ja ja ja ik kom eraan, wees niet bang ik laat mijn huis in goede handen achter.
(*Tegen het personeel*) Ik ga snel en voordat jullie het weten kom ik terug. Wees erop voorbereid en werk alsof je leven er vanaf hangt.

Brutus: Zwaaien Amber, Sofie, Trientje en Johannes, zwaai de meester uit.

Meester: Tot weerziens!

Personeel: Tot weerziens Meester! *(ze zwaaien overdreven)*

Verteller: De meester vertrekt. Hij heeft een belangrijke taak te vervullen en Hij denkt te weten dat zijn huis in goede handen is. Hij denkt dat het personeel net zoveel houdt van zijn bezit als hijzelf. Ook denkt hij dat de mensen die hij liefheeft en die Hij beloont voor hun goede werken hun best zullen doen om zijn huis, -het hart van zijn koninkrijk- te bewaken en verzorgen. Hij denkt met een gerust hart te kunnen gaan. Er valt een last van zijn schouders.

Trientje: Ik ga snel de ramen lappen. Moet je zien hoe vies. Dat ziet er toch niet uit. Volgens mij is er een vogel langsgevlogen

Amber: Niet alleen langsgevlogen; het had wat remproblemen als ik het zo zie. Ik ga nu snel de bedden opmaken

Sofie: Tja, het liet wat sporen na. Ga maar snel beginnen. Ik ga naar binnen om het eten voor te bereiden, zodat de geur op zal stijgen tot in de hoogste nok van het huis.

Brutus: Dan komen Johannes en ik het straks wel opeten.

Trientje: Ho ho! Johannes moet hier blijven staan, hier op de oprijlaan van het huis en jij Brutus, jij moet de beste plek aanwijzen.

Brutus: Goed plan Trientje. Kom Johannes (hij sleurt hem mee) Ga hier staan zodat je kunt zien wie het terrein op komt. Zo kan je de mensen aanspreken en ontvangen en natuurlijk moet je opdringerige gasten tegenhouden.

Begrepen Johannes? Je hebt een belangrijke taak! Besef dat goed! Ga daar staan. (hij wijst een plek aan) Zo ik ga naar binnen.

Johannes: Jaja jaja (hij gaapt en gaat staan zijn ogen vallen af en toe al wat dicht.)

Trientje *(boent de ramen en als ze klaar is, zegt ze:)* Ik ga ook naar binnen Johannes. Zorg dat je blijft waken. Waak Johannes waak!

Johannes: Jaja

(De ogen van Johannes vallen dicht en langzaam maar zeker leunt hij ergens tegenaan om niet te vallen, hij schrikt weer op van de telefoon die

overgaat in het huis en je hoort Trientje praten op de achtergrond)

Trientje: *(Stem van Trientje vanachter de deur)* Hallo Meester. Ja u heeft gelijk dat u belt om te vragen hoe het gaat. Ik zal even kijken of Johannes nog wakker is. Ja meester, ik loop nu naar Johannes toe.

(Met de telefoon in de hand staat ze nu bij Johannes en zegt:)
Hij is nog wakker Meester. Hij ziet er wel wat moe uit, maar hij is wel wakker. Zijn ogen lijken een beetje dicht te vallen en hij hangt er wat knullig bij.

Meester: Wat? Lijken zijn ogen dicht te vallen? Het moet niet gekker worden. Ik ben amper een uurtje weg en nu al moe? Zorg goed voor mijn spullen. Zorg dat mijn huis een huis blijft om in te wonen, een huis waar ik in wil zijn.

Trientje: Maar natuurlijk meester. We blijven wakker en waakzaam en we houden Johannes ook wakker. U kunt op ons rekenen! Vertrouw ons maar!

Meester: Het is al goed Trientje, het is al goed. Ik vertrouw op jullie. Dag Trientje.

Trientje: Johannes, je mag niet in slaap vallen. Niet in slaap vallen Johannes, zelfs niet als het donker wordt, desnoods zorgen we voor een wisseling van de wacht. Ik ga snel naar binnen, ik moet nog zoveel doen.

Johannes: Jaja jaja

Verteller: Maar niet lang daarna vallen de ogen van Johannes dicht, zakt hij onderuit en ligt hij vreselijk te ronken. Het lijkt alsof hij een heel bos aan het omzagen is en er is niemand die nog op hem let. Het andere personeel is binnen en alhoewel er een heerlijke geur naar buiten komt als de deur van het huis opengaat, is er toch van alles mis. Ja, het huis wordt schoongehouden. Trientje doet haar best, Amber ook en Sophie en Brutus ook, maar ze worden al snel moe van het werken. Het wordt nacht en ook zij vallen in een diepe slaap. Terwijl zij dromen van verre stranden, van mooie bergen, de natuur en een Koninkrijk -mooier dan ooit- komen de rovers.

Rover 1: Hé kijk nou, dit is de kans van ons leven. Laten we onze slag slaan.

Rover 2: Hoe bedoel je? Dit is het huis van een groot Meester. Daar kunnen we nooit binnenkomen. Dat huis is goed bewaakt.

Rover 1: Hoezo goed bewaakt? Kijk dan de bewaker slaapt!

Rover 2: Maar de Heer van dit huis heeft ons ooit verteld dat zijn bewakers altijd wakker zijn en nooit slapen.

Rover 1: Dan had hij het mooi mis. Kijk dan zelf!

Rover 2: Inderdaad! Kom we gaan naar binnen.

Rover 1: Maar hoe komen we erin? Heb jij een koevoet meegenomen?

Rover 2: Haha een koevoet. Koeien hebben geen voeten..

Rover 1: Doe normaal! Ik bedoel geen voet van een koe, maar een koevoet. Dat is een ding om deuren en ramen mee open te breken.

Rover 2: Oh bedoel je dat. Nee die heb ik niet, maar volgens mij heeft de bewaker de sleutel in zijn hand. Laten we proberen om die te pakken.

Rover 1: Goed idee!

(Ze staan bij de bewaker en buigen over hem heen en proberen heel voorzichtig de sleutels uit zijn hand te trekken. Maar dan rinkelt een telefoon, het is dit keer de telefoon van de bewaker. Hij blijft slapen.)

Op de achtergrond hoor je Brutus roepen:

Brutus: Trientje, is dat jouw telefoon?

Trientje roept terug: Nee, ik denk van Johannes.

Amber en **Sofie** tegelijk: Hij zal toch niet slapen?

Trientje: Het zou me niks verbazen... ga snel kijken.

Rover 1: Kom we moeten er vandoor. We komen later wel terug.

Rover 2: Ja natuurlijk, morgen misschien of overmorgen. We krijgen vanzelf een kans om binnen te komen.

Rover 1: Dan roven we alles.

Rover 2: Ja, alles wat los en vast zit.

Sofie rent naar buiten in pyjama naar Johannes toe en grijpt de telefoon.

Sofie: Hallo, met madam Sofie van het grote huis.

Meester: Sofie, hoe gaat het bij jullie, gaat het daar nog goed? Is alles nog in orde?

Sofie: Ja hoor meester, niks aan de hand.

Meester: Is Johannes nog wakker? Waakt hij goed over mijn huis?

Sofie: Ja hoor Meester, natuurlijk!

Meester: Geef hem zelf eens aan de telefoon?

Sofie: Maar Meester, hij is even naar toilet. Ik neem het dus even over en waak over uw huis. Hij komt zo terug. Het kan eventjes duren; hij had namelijk een beetje teveel gegeten van mijn overheerlijke maaltijd. Maar Meester het huis ruikt heerlijk!

Meester: Fijn om te horen Sofie! Fijn om te horen. Dan hang ik weer op. Ik bel later weer. Blijf waakzaam! Wees alert Sofie, wees alert!

Sofie: Ja Meester. Natuurlijk Meester.

Brutus: (*Brutus komt ook naar buiten lopen in zijn nachtgoed en gaat bij Johannes staan en stoot hem aan met zijn voet:*)

Wakker worden Johannes, wakker worden! Ben je nu helemaal betoeterd. Dit kan toch niet. Lig je hier te slapen. Je moet het kostbare bezit van de Meester beschermen. Wat ben je toch voor mens. Wakker worden Johannes!

Johannes: *Kijkt verdwaasd om zich heen, hij gaat snel weer staan en neemt gapend zijn plek weer in.*

Verteller: Het is onbegrijpelijk wat er gebeurt: de meester is nog niet zover van huis, hij is kortgeleden vertrokken en toch is het personeel al aan het aanrommelen. Ze nemen het niet meer zo nauw met de afspraken die ze gemaakt hebben. Kijk maar snel met ons mee wat er de volgende dag gebeurt:

Trientje: (*gaapt luid*) Ik ben nog doodmoe. Wat een nacht. En de Meester blijft maar bellen. Het moet niet gekker worden, zo kom ik niet aan mijn nachtrust toe.

Amber: Wat denk je van mij. Ik ben ook oververmoeid.

Sofie: En ik dan, ik rende als eerste naar buiten om de telefoon aan te nemen.

Brutus: En ik ging naar buiten om Johannes wakker te maken.

Johannes: *gaapt alleen maar*

Trientje: Vandaag doe ik niks. Laat het stof maar even rusten.

Amber: Goed idee! Ik neem het ervan, ik maak voorlopig geen bed meer op.

Sofie: Zo denk ik er ook over. Vandaag bestellen we pizza. Reken er maar niet op dat ik ga koken en als ontbijt nemen jullie maar gewoon een droog broodje.

Brutus: Maar hoe moet het dan met de heerlijke geur, die zal verdwijnen, het stof zal alles bedekken, de spullen in het huis zullen vies worden en hun glans verliezen.

Trientje: Niks mee te maken, nu maar even rustig aan, even een dagje niks of twee daagjes niks, of drie daagjes niks, even rust

Johannes *slaapt alweer dit keer in het huis op de bank.*

Verteller: *De pizzaboer brengt pizza en ze doen helemaal niks, niks en nog eens niks. Dan gaat alweer de telefoon. Wie zal dat toch zijn? Oh natuurlijk het is de meester.*

Brutus: Hallo met de Lakei des huizes, met Brutus.

Meester: Hier de meester des huizes, hoe staat het ervoor met mijn bezit? Wordt het goed schoongehouden en goed verzorgd?

Brutus: Nou Meester het personeel lijkt een beetje hmmm.... lui.

Meester: Lui, lui, hoezo lui! *(hij loopt heen en weer met een rood hoofd en de telefoon in zijn hand)*

Brutus: Meester, misschien omdat u ze steeds wakker belt?

Meester: Omdat ik ze wakker bel? Hoezo? Ze mogen niet eens slapen. Ze horen waakzaam te zijn. Ze moeten wakker blijven. Voor ze het weten kom ik terug en dan wil ik dat ik een plek heb om in te wonen, een blinkend paleis. Dan wil ik weer wonen in het hart van mijn Koninkrijk, in het huis waarin ik geboren en tot groei gekomen ben.

Lakei Brutus: Meester, **IK** begrijp het wel, **maar ZIJ** snappen het niet helemaal. Ze zijn zo dom, dit kan toch niet. Ik ga het ze zeggen Meester, ze moeten aan het werk.

Meester: Dankjewel Brutus, je bent een goede en trouwe knecht. Ik zal eraan denken je te belonen als ik terugkom. Dag Brutus, ik bel later weer. Let goed op dat het personeel waakzaam blijft als de nacht komt, want voor je het weet, voor je het weet gebeurt datgene waar ik al zolang bang voor ben.....

Brutus: Ja natuurlijk meester, ik geef het door. Dag meester, dag.....

Verteller: De dag verstrijkt. Het personeel neemt een loopje met de opdracht van de Meester. Ze zijn te moe om nog iets te doen, afgemat en ingedut. Ze denken dat het wel los zal lopen en dat het allemaal wel mee zal vallen, als ze een tijdje niks doen. Ze denken dat het zo'n vaart niet zal lopen. En zo verstrijken de dagen. De Meester blijft bellen, het liefst ieder uur. Ze willen liever de telefoon laten rinkelen, maar dat kan niet. Dan zal Hij ze de laan uitsturen en dat willen ze liever niet. Brutus verzint allerlei smoesjes om de Meester gerust te stellen.

Meester: *(belt)* Gaat het goed in mijn Koninkrijk?

Brutus: Ja hoor Meester, ze doen hun best.

Meester: *(belt alweer):* Brutus zijn ze nog wakker?

Brutus: *(staat naast het slapend personeel:)* Ja natuurlijk Meester, waakzaam als de beste!

Meester: *(belt alweer):* Lakei, kun je ze nog aan het werk houden?

Brutus: Jaja Meester het komt allemaal goed. Wees in geen ding bezorgd.

Verteller: Maar dan gebeurt het ergste van het ergste, want op een nacht, als Johannes weer in slaap is gevallen en de rest van het personeel lekker onder wol ligt, slaan de rovers toe.

Rover 1: Moet je zien, wat een goede bewaker heeft deze Meester. Hij ligt alweer te slapen.

Rover 2: Haha, hij is ingedut en de sleutel ligt gewoon voor het oprapen..

Rover 1: Geweldig, geweldig! Kom Vos, we pakken de sleutel.

Rover 2: Ja Sluw, we hebben geluk. Eindelijk mazzel. Dit wordt een eitje.

(De rovers pakken de sleutels uit handen van Johannes en openen zachtjes de deur van het huis. Je ziet vervolgens hoe ze spullen roven. Ze komen steeds af en aanlopen met stoelen, schilderijen, spulletjes enz. en brengen het naar een auto of kar o.i.d.. Ze stappen steeds over Johannes

heen en roven zo alles wat ze maar kunnen bergen.)

Rover 1: Volgens mij hebben we eerst wel genoeg. De rest halen we later. Kom Sluw we gaan er vandoor, voordat ze wakker worden.

Rover 2: Goed plan vos..

Ring ring de telefoon van Johannes gaat over. Het is de Meester, Johannes slaapt gewoon door en Brutus rent naar buiten om de telefoon aan te nemen en ziet nog net de rovers wegrekken:

Brutus: *(Brutus neemt vervolgens met geschrokken gezicht telefoon op:)* BeBeB eBent u het weer Meester? Ik ben het de Lakei des huizes.

Meester: Lakei, hoe staat het ervoor? Je hebt mijn huis toch wel goed in de gaten gehouden hè?

Brutus: Maar natuurlijk Meester, natuurlijk ik laat niets en niemand binnen.

Meester: En Johannes dan? Heeft hij ook goed gewaakt?

Brutus: Johannes? Hoezo Meester.... Johannes en ik zijn één pot nat.

Meester: Ik krijg hier een naar gevoel bij, een akelig gevoel. Waar ben jij nu?

Brutus: Ik sta buiten bij Johannes.

Meester: Kijk eens door de ramen of alles nog in orde is?

Brutus: Dat is vanaf deze afstand niet te zien en eh de ramen lijken wat vies, eh eh de gordijnen zijn dicht.

Meester: Wat is daar toch aan de hand. Ramen vies, gordijnen dicht. Straks kom ik nog thuis in een donker vies en leeggeroofd hol! Regel dat het schoon EN licht is. Ik bel later terug. Aju.

Brutus: Had de meester het over een leeggeroofd hol? Huh alsof hij het aanvoelde. Oh oh hoe los ik dit op. *(roept richting het huis naar Trientje en Sofie, Amber):* Trientje, wakker worden! Sofie, sta op! Amber, schiet op! Er waren rovers. Schiet op, doe de lampen alvast aan. De Meester wil niet thuiskomen in een donker hol, gordijnen open, ramen wassen, schiet op, we hebben heel wat goed te maken.

Trientje: Rovers? Oh Brutus, ik ren al, ik pak mijn spullen en begin.

Sofie: Ik ook. Ik doe de gordijnen alvast open, zodat het licht morgenvroeg gelijk naar binnen kan. En ik ga maar alvast koken zodat een heerlijke geur van mals vlees het huis zal vullen.

Amber: Oh het is verschrikkelijk. Ik maak snel de bedden op, we kunnen nu toch niet meer slapen.

Brutus: Johannes, lag je alweer te slapen? Er waren dieven, smerige rovers, dom dom dom. Waak over het huis luie donder. Ik ga kijken wat er allemaal gestolen is.

Bewaker Johannes: *staat op en gaat weer netjes in houding staan, klaarwakker, met wijd geopende ogen.*

Brutus *loopt naar binnen en controleert het paleis.*

Verteller: Het personeel van de Koning is nu klaarwakker. Ze gaan weer haastig aan het werk. Ze zijn ineens weer alert. Geschrokken van de rovers. Ze controleren het huis tot in de puntjes en constateren dat er dingen weg zijn. Ze missen schilderijen en stoelen en vooral veel kleine dingen. Dingen die hen eerst niet opvielen, maar ineens beseffen ze de waarde, weten ze hoe belangrijk zelfs dat kleinste dingetje was in het huis. Ze noteren alles en ze gaan kijken of ze het huis weer op orde kunnen krijgen. Ze beseffen dat ze hun Meester moeten bellen om Hem te vertellen dat ze ingedut waren. Ze moeten zeggen dat ze hun taken niet goed vervuld hadden, dat ze hem voorgelogen hebben. Ze hebben hem misleid in de hoop dat hij het niet zou merken en na wat overleg mag Brutus die moeilijke taak vervullen.

Brutus: *(belt de meester)*

Meester: Meester Koning hier. Hallo, met wie spreek ik.

Brutus: Ik ben het Meester.

Meester: Wie is ik?

Brutus: Ik, uw lakei tevens hoofd van het hele spul... Ikke Brutus.

Meester: Ha Brutus, leuk dat je belt! Je belt nooit uit jezelf, wat is er loos?

Brutus: Meester, we hebben goed nieuws en slecht nieuws.

Meester: Nou dat klinkt lekker. Doe me maar eerst het goede nieuws.

Brutus: Het goede nieuws is dat we nu klaarwakker zijn.

Meester: Zo, zo, nu pas klaarwakker? Nou nou en wat is dan het slechte nieuws?

Brutus: Voordat we wakker werden, kwamen de rovers en ze hebben wat spulletjes meegenomen Meester. Vooral kleine dingen en een paar grotere dingen. U kunt nu niet meer zitten, ook uw stoel is foetsie...

Meester: Het moet niet gekker worden. Ik had jullie nog zo gewaarschuwd. Gelukkig kom je het mij eerlijk vertellen en kan ik nog komen om zoveel mogelijk te herstellen. Ik kom onmiddellijk naar huis om goed te maken wat fout is gegaan en mijn huis weer te vullen met goede dingen en te zorgen dat alles in orde komt.

Brutus: Gelukkig meester, wilt u het ons vergeven?

Meester: Hebben de anderen eigenlijk wel spijt?

Amber, Trientje, Sofie, Johannes (in koor): ja Meester, ja we hebben heel veel spijt.

Meester: Gelukkig maar! Natuurlijk zal ik het jullie vergeven. Ik kom eraan, maar blijf vanaf nu waakzaam. Let op en laat je niets ontnemen.

Meester (loopt nog wat te ijsberen en zegt) Oh oh oh, ik had het kunnen weten, maar ik ga redden wat er te redden valt. Ik pak mijn spullen en ga naar huis.

Verteller: De Meester pakt gelijk zijn koffer in en gaat op weg naar zijn huis, zijn thuis, het huis om in te wonen. Het huis waarin Hij opgroeide en tot Zijn doel kwam. Het huis waarin Zijn licht alle hoekjes verlichtte. Het huis dat zijn grootheid uitstraalde, waardoor de mensen zagen wie er woonde. Het huis dat hij van een stal tot een paleis maakte. Deze Meester ging op reis om te bouwen aan vele woningen. En we vieren nu Kerstfeest. We denken aan het kind in de kribbe. Het kind is als die Meester die in dit stuk, woont in een huis dat het hart is van Zijn Koninkrijk. Onze Meester, de Zoon van God, woont in ons hart en wij als christenen zijn eigenlijk het hart van Zijn Koninkrijk. Wij dragen Hem bij ons; Hij woont in ons en Hij komt tot groei in ons en tot Zijn doel in ons. Ons hart is Zijn huis, Zijn woning en het moet tot een heilig offer zijn, een geurend geheel tot eer van Hem. Het is nodig dat wij Hem uitstralen, dat aan ons te zien is dat Hij er woont. Dat wij wakker blijven en waakzaam en niet ons huis leeg laten halen door rovers. Soms is het maar een woord van een ander wat ons net dat kleine stukje zekerheid ontnemt, wat ons even van slag brengt. Hoe belangrijk is het dan om terug te keren naar het Kind in de kribbe, de Koning van ons hart, en Hem te vragen terug te komen om bij ons te komen wonen en ons te herstellen. Het huis te

herstellen en heel te maken wat stuk is gegaan. Soms kunnen we het niet alleen, daar zijn we mensen voor, maar onze Meester sluimert of slaapt niet. Houd dat in gedachten! Wees wakker en waakzaam en zorg dat er een plek is -voor dat Kind in de kribbe- om te wonen.